

KVINKVAGEZIMOS SEKMADIENIS

„Štai mes einame į Jeruzalę, ir ten išsipildys visa, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų.“ Taip Viešpats išpranašauja savo kančias ir prisikėlimą. Neregio išgydymas – žmonių giminės išganymo simbolis (Evangelija). Liepsningas gyrius, kurių apaštalas Paulius skiria meilei (Laiškas), suteikia dar didesnę prasmę visiškam antgamtiniam mūsų sielos perkeitimui, nes Kristaus atpirkimo dėka ji išplėšta iš nuodėmių tamsos.

Introitus

Ps. 30, 3–4. Esto mihi in Deum protectorem et in locum refugii, ut salvum me facias: quoniam firmamentum meum, et refugium meum es tu: et propter nomen tuum dux mihi eris, et enutries me.

Ps. 30, 2. In te, Domine, speravi, non confundar in aeternum: in iustitia tua libera me, et eripe me.

Collecta

Preces nostras, quæsumus, Domine, clementer exaudi: atque a peccatorum vinculis absolutos, ab omni nos adversitate custodi. Per Dominum nostrum...

Epistola

Lectio Epistolæ beati Pauli Apostoli ad Corinthios. (1 Cor. 13, 1–13)

Fratres: Si linguis hominum loquar, et angelorum, caritatem autem non habeam, factus sum velut æsonans, aut cymbalum tinniens. Et si habuero prophetiam, et noverim

Introitas

Ps 30, 3–4. Būk man Dievas gynėjas ir prieglobsčio vieta, kad mane išganytum; nes tu esi mano ramstis ir mano prieglobstis; ir dėl savojo vardo būsi mano vedlys ir pamaitinsi mane.

Ps 30, 2. Tavimi, Viešpatie, vyliausi, lai nebūsiu sugėdytas per amžius; savajame teisingume išlaisvink mane ir išgelbėk mane.

Kolekta

Prašome, Viešpatie, maloningai išklausk mūsų maldavimus ir mus, iš nuodėmių pančių išvaduotus, nuo bet kokio priešiško apsaugok. Per mūsų Viešpatį...

Epistolė

Skaitinys iš pirmojo apaštalo Pauliaus Laiško korintiečiams. (1 Kor 13, 1–13)

Broliai: Jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš tebūčiau žvangantis varis ir skambantys cimbolai. Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir pažinčiau

mystéria ómnia et omnem sciéntiam: et si habúero omnem fidem ita ut montes trásferam, caritátem áutem non habúero, nihil sum. Et si distribúero in cibos páuperum omnes facultátes meas, et si tradídero corpus meum, ita ut árdeam, caritátem áutem non habúero, nihil mihi prodest. Cáritas pátiens est, benígna est. Cáritas non æmulátur, non agit pérperam non inflátur, non est ambi-tíosa, non quærit quæ sua sunt, non irritátur, non cógitat malum, non gáudet super iniquitáte, congáudet áutem veritáti: ómnia suffert, ómnia credit, ómnia sperat, ómnia sústinet. Cáritas núnquam éxcidit: sive prophetiæ evacuabúntur, sive línguæ cessábunt, sive sciéntia destruétur. Ex parte enim cognóscimus, ex parte prophetámus. Cum áutem vénerit quod perféctum est, evacuábitur quod ex parte est. Cum essem párvulus, loquébar ut párvulus, sapiébam ut párvulus, cogitábam ut párvulus. Quando áutem factus sum vir, evacuávi quæ erant parvúli. Vidémus nunc per spéculum in aenígmate: tunc áutem fácie ad fáciem. Nunc cognóscó ex parte: tunc áutem cognóscam sicut et cógnitus sum. Nunc áutem manent, fides, spes, cáritas, tria hæc: máior áutem horum est caritas.

Graduale

Ps. 76, 15 et 16. Tu es Deus, qui

visas paslaptis ir visą mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas. Ir jei išdalyčiau vargšams visa, ką turiu, jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, – nieko nelaimėčiau. Meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi; meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta. Ji nesielgia netinkamai, nieieško savo naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga, nesidžiaugia neteisybe, su džiaugsmu pritaria tiesai. Ji visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištvėria. Meilė niekada nesibaigia. Išnyks pranašystės, paliaus kalbos, baigsis pažinimas. Mūsų pažinimas dalinis ir mūsų pranašystės dalinės. Kai ateis metas tobulumui, pasibaigs, kas netobula. Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, mąščiau kaip vaikas, protavau kaip vaikas; tapęs vyru, mečiau tai, kas vaikiška. Dabar mes regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu, o tuomet regėsimė akis į akį. Dabar pažįstu iš dalies, o tuomet pažinsiu, kaip pats esu pažintas. Taigi dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė – šis trejetas, bet didžiausia jame yra meilė.

Gradualas

Ps 76, 15 ir 16. Tu esi Dievas, kuris

facis mirabília solus: notam fecísti in géntibus virtútem tuam. **V.** Liberásti in bráchio tuo pópulum tuum, filios Israel et Ióseph.

Tractus

Ps. 99, 1–2. Iubiláte Domino, omnis terra: servíte Dómino in lætítia. **V.** Intráte in conspéctu eius in exsultatíone: scitóte, quod Dóminus ipse est Deus. **V.** Ipse fecit nos, et non ipsi nos: nos áutem pópulus eius, et oves páscuæ eius.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélij secundum Lucam. (Luc. 18, 31–43)

In illo témpore: Assúmpsit Iesus duódecim, et ait illis: Ecce ascéndimus Ierosólymam, et comsumabúntur ómnia, quæ scripta sunt per prophétas de Filio hóminis. Tradétur enim géntibus, et illudétur, et flagellábitur, et conspuétur: et póstquam flagelláverint, occídent eum, et tértia die resúrget. Et ipsi nihil horum intellexérunt, et erat verbum istud abscónditum ab eis, et non intelligébant quæ dicebántur. Factum est áutem, cum appropinquáret Iericho, cæcus quídam sedébat secus viam, mendícans. Et cum audíret turbam prætereúntem, interrogábat quid hoc esset. Dixérunt áutem ei, quod Iesus Nazaréus transíret. Et clamávit, dicens: Iesu, fili David,

vienintelis darai stebuklus; savąją galybę padarei žinomą tautoms. **V.** Savąją ranka išlaisvinai savo tautą – Izraelio ir Juozapo vaikus.

Traktas

Ps 99, 1–2. Džiaugsmingai šlovink Viešpatį, visa žeme, džiaugsmingai tarnauk Viešpačiui. **V.** Šokinėdami iš džiaugsmo, įženkite į jo akivaizdą; žinokite, kad pats Viešpats yra Dievas. **V.** Jis mus sukūrė, o ne mes patys save; bet mes esame jo tauta ir jo kaimenės avys.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Luką tęsinys. (Lk 18, 31–43)

Anuo metu: Jėzus pasišaukė Dvylika ir tarė: „Štai mes einame į Jeruzalę, ir ten išsipildys visa, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų. Jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjau-dytas. Tie nuplaks jį ir nužudys, bet trečią dieną jis prisikels.“ Tačiau jie nieko nesuprato; tos kalbos prasmė jiems liko paslėpta, ir jie nesuvokė, kas buvo sakoma. Kai Jėzus prisiartino prie Jericho, šalia kelio sėdėjo neregys elgeta. Išgirdęs praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų. Jam pasakė, jog praeinąs Jėzus Nazarietis. Tuomet neregys ėmė šaukti: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Ėję priešakyje draudė jį, kad tylėtų, bet tas dar garsiau

miserére mei. Et qui præfiant, increpábant eum ut tacéret. Ipse vero multo magis clamábat: Fili David, miserére mei. Stans áutem Iesus iússit illum addúci ad se. Et, cum appropinquásset, interrogávit illum, dicens: Quid tibi vis fáciam? At ille dixit: Dómine, ut vídeam. Et Iesus dixit illi: Réspice, fides tua te salvum fecit. Et conféstim vidit et sequebátur illum: magníficans Deum. Et omnis plebs ut vidit, dedit láudem Deo.

Offertorium

Ps. 118, 12–13. Benedíctus es, Dómine, doce me iustificatiónes tuas: in lábiis meis pronuntiávi ómnia iudícia oris tui.

Secreta

Hæc hóstia, Dómine, quæsumus, emúndet nostra delícta: et ad sacrificium celebrándum, subditórum tibi corpora mentésque sanctíficet. Per Dóminum nostrum...

Præfatio de Ss. Trinitate

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater, omnípotens ætérne Deus: Qui cum unigénito Fílio tuo et Spírítu Sancto unus es Deus, unus es Dóminus: non in unius singularitáte persónæ, sed in uníus Trinitáte substántiæ. Quod enim de tua glória, revelánte

šaukè: „Dovydo Sūnau, pasigailèk manęs!“ Jėzus sustojo ir liepė jį atvesti. Jam prisartinus, Jėzus paklausė: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ Šis atsakė: „Viešpatie, kad praregėčiau!“ Jėzus tarė: „Regėk! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“ Tas bemat praregėjo ir nulydėjo jį, garbindamas Dievą. Tai matydami, visi žmonės šlovino Dievą.

Ofertorijus

Ps 118, 12–13. Palaimintas esi, Viešpatie, mokyk mane savųjų įstatų; savo lūpomis paskelbiau visus tavo sprendimus.

Sekreta

Prašome, Viešpatie, lai ši auka išvalo mūsų nusižengimus ir Aukos šventimui Tavo pavaldinių kūnus bei sielas pašventina. Per mūsų Viešpatį...

Švč. Trejybės prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, kad mes Tau visuomet ir visur dėkotume, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali Dieve, kuris su vienatiniu savo Sūnumi ir Šventąja Dvasia esi vienas Dievas ir vienas Viešpats – nėra tai Asmens vienumas, bet vienos prigimties Trejybė. Juk tai, ką per Tavąjį apreiškimą

te, crédimus, hoc de Fílio tuo, hoc de Spírítu Sancto sine differentía discretiónis sentímus. Ut in confessióne veræ sempiternæque Deitátis, et in persónis proprietas, et in esséntia únitás, et in maiestáte adórétur æquálitás. Quam laudant Angeli atque Archángeli, Chérubim quoque ac Séráphim: qui non cessant clamáre cotídie, una voce dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 77, 29–30. Manducavérunt, et saturáti sunt nimis, et desidérium eórum áttulit eis Dóminus: non sunt fraudáti a desidério suo.

Postcommunio

Quæsumus, omnípotens Deus, ut qui cæléstia aliménta percépimus, per hæc contra ómnia advérsa muniamur. Per Dóminum nostrum...

apie Tavo garbę tikime, be jokio skirtumo pripažįstame Sūnui ir Šventajai Dvasiai, kad, išpažįstant tikrą ir amžiną Dievystę, būtų šlovinamas ir Asmenų skirtingumas, ir jų prigimties vienumas, ir jų lygus didingumas. Jį garbina angelai ir arkangelai, cherubinai ir serafimai; kasdien nepaliauja garsiai šlovinti, vienu balsu tardami: Šventas.

Komunija

Ps 77, 29–30. Valgė ir buvo labai pasotinti, ir Viešpats įvykdė jų troškimą; jie nėra savojo troškimo apgauti.

Postkomunija

Prašome, visagali Dieve, kad mes, kurie dangiškąjį peną priėmėme, per jį būtume apsaugoti nuo visų priešiškumų. Per mūsų Viešpatį...